

Prædiken til 1. søndag efter påske

Joh. 21, 15-19

I dag skal det handle om at svigte – svigte andre men jo også sig selv. For hvordan kommer man videre, når man har svigtet?

Hvordan ser andre på os, når vi har svigtet? Bliver vi holdt fast på vores svigt, eller bliver vi tilgivet af dem, som vi har svigtet og derfor også ved hjælp af deres tilgivelse skænket en fælles fremtid med dem, som vi har svigtet? Kan vi leve med vores svigt i forhold til hinanden og åbner tilgivelsen fra andre pludselig vores verden op på ny? Det er spørgsmål, som dagens evangelium forhåbentlig kan hjælpe os med at få besvaret.

Men inden vi kommer så langt, så skal vi lige opholde os lidt ved den del af kirkeåret, hvor vi er nu. For som de fleste sikkert har bemærket, så har vi jo lige fejret påske, og dermed er vi i gang med den del af kirkeåret, som løber fra påske til pinse.

Vi er i gang med de 50 dage, der gik mellem Jesu opstandelse påskemorgen og så Helligåndens ankomst pinsedag, hvor disciplene pludselig begyndte at fortælle om Jesus på forskellige sprog, så alle forstod, hvad de sagde.

Men mellem påske og pinse fejrer vi jo også Kristi himmelfartsdag. Den dag, hvor Jesus blev taget op til himlen for øjnene af de må-

bende disciple. Kristi himmelfartsdag falder 40 dage efter påske. Og i de 40 dage viste Jesus sig for disciplene.

Påskan handler om en Jesus, som først og fremmest er fraværende. For da kvinderne kom ud til graven påskemorgen, var Jesus der ikke. Dér, hvor han burde være – nemlig i den grav, hvor han var blevet lagt langfredag – dér var han ikke.

Men midt i hans fravær – fordi han ikke var i den grav, hvor han var blevet lagt - da oplevede disciplene pludselig hans nærvær. Det er det, som de 40 dage mellem påske og Kristi himmelfartsdag handler om. Den fraværende Jesus viser sig alligevel af være ganske nærværende. Vi har flere fortællinger som handler om dette. Bl.a. fortællingen om vandringen til Emmaus.

Påskemorgen forlod to af disciplene Jerusalem for at begive sig til Emmaus. De ville langt væk fra Jerusalem. For det var jo dér, de havde oplevet, at alt var taget fra dem. For de havde set Jesus blive klynget op på et kors langfredag og hvorfor blive dér, hvor de havde mistet alt?

Men på vejen til Emmaus påskemorgen slår en mand følge med dem. Først kan de ikke genkende ham – men da de kommer inden-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 452. 119. årgang
April 2018
ISSN 0901-2214

for, og de skal til at spise, opdager de pludselig, at det er Jesus, som er sammen med dem. For han gør det samme, som han havde gjort, mens han havde været i live sammen med dem. Han bryder brødet, som han havde gjort, da de spiste det sidste måltid sammen skærtorsdag.

Først er Jesus altså fraværende, mens de går sammen på vejen til Emmaus – for de genkender ikke den mand, som slår følge med dem – men da de kommer frem, bliver han pludselig nærværende for dem. For han gør det samme, som han havde gjort, mens han var i live. Han bryder brødet, som han havde gjort skærtorsdag og dermed opdager de, at den fremmede mand er den velkendte Jesus. Men vi har jo også fortællingen om Thomas. For Thomas møder jo også den opstandne Jesus. Først vil han ikke tro på, at det er Jesus, som står overfor ham. Han beder derfor Jesus om at række sine hænder frem, så han kan mærke de sår, som han havde fået, da han blev korsfæstet langfredag. Og Jesus viser ham sine sår og Thomas opdager, at det er den samme Jesus, som hang på korset, som nu står foran ham. Så midt i Jesu fravær bliver han pludselig nærværende for disciplene.

Det kan være svært for os helt at forstå, hvad det var, disciplene oplever i deres møde med den opstandne Jesus. Hvordan den døde og fraværende Jesus pludselig bliver nærværende for øjnene af dem. *Men én ting går igen.* Nemlig, at Jesus viser sig at være den samme på begge sider af døden. Døden har *ikke* forandret ham.

Hans sår fra korsfæstelsen har han endnu, og det han gjorde, mens han endnu var i live

og sammen med disciplene, gør han også efter sin død. Når han f.eks. bryder brødet, når de spiser sammen.

Hvor døden almindeligvis sletter alt det, som er genkendeligt ved et menneske, hvor døden almindeligvis ikke blot gør ethvert menneske uigenkendelig, enten ved at liget brændes eller går i forrådnelse i jorden, så bevarer Jesus sin genkendelighed – også efter sin død! Jesus bevarer på en forunderlig måde sig selv – ved Guds hjælp – også efter sin død.

Det er dét, som disciplene opdagede i perioden mellem påske og Kristi himmelfartsdag. Midt i Jesu fravær er han pludselig nærværende, og nærværende på samme måde, som de kendte til *før* hans død. De opdagede, at døden ikke kunne få bugt med ham. Men at han bevarede sig selv gennem døden og bevarede den kærlighed, som de havde lært at kende, mens han endnu levede. Imellem påske og Kristi himmelfart opdagede disciplene, *at Jesu kærlighed virkelig var stærkere end døden.* Og der er også det, som Simon Peter opdager i dagens evangelium. *At Jesu kærlighed er stærkere end døden!*

Jesus har vist sig for disciplene ved Tiberias sø. Først havde de ikke kunne genkende ham, men efter at de havde spist sammen, opdager de pludselig, at det er den opstandne Jesus, som er sammen med dem. Men der er jo sket noget, siden de mødtes sidst, Jesus og Simon Peter. Der er sket to ting.

Det ene er, at Jesus var blevet henrettet langfredag, og den anden ting er, at Simon Peter havde svigtet.

For Simon Peter havde jo lovet Jesus, at han aldrig ville fornægte ham. Simon Peter hav-

de lovet Jesus, at han aldrig ville svigte ham. Men det var jo netop, hvad der var sket. For da Jesus var blevet taget til fange inden sin henrettelse, havde Simon Peter jo nægtet ethvert kendskab til Jesus. Han havde fornægtet Jesus tre gange – inden hanen havde galet.

Og nu mødes de så igen. Jesus er den samme, det er jo derfor, disciplene kunne genkende ham – men Simon Peter er forandret – for han har svigtet. Han har svigtet Jesus, da han havde allermest brug for ham.

Jesus spørger så Simon Peter, om han elsker ham? Og det er vel nærliggende, når nu Simon Peter har svigtet – *ikke bare én gang men 3 gange.*

Men læg så mærke til én ting. Simon Peter bliver ikke længere kaldt Peter af Jesus – men blot Simon! For Peter betyder jo klippe. Det var det navn, som Simon fik af Jesus. Simon Peter skulle være den klippe, som skulle stå urokkeligt fast, når tingene spidsede til. Men det havde været en for tung skæbne for Simon Peter. Da det virkelig gjaldt, havde han svigtet. Så nu kalder Jesus ham blot Simon og undlader altså at benævne ham klippe.

Simon Peter er forandret, for han har svigtet Jesus, men Jesus er stadigvæk den samme. Hans kærlighed er stadigvæk den samme. For Jesus tilgiver jo Simon Peters svigt. Han tilgiver Simon Peter, og det gør han ved blot at kalde ham Simon.

Simon får lov til at være Simon i mødet med den opstandne Jesus. Han skal ikke længere leve op til tilnavnet ”klippe” men får lov til blot være sig selv. *Være Simon.* Og så bliver Simon henvist til sine medmennesker. For

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

han får jo at vide, at han skal tage sig af de andre disciple og dem, som er kommet til tro.

Og det er vel, hvad al tilgivelse handler om. At vi ikke bliver holdt fast på vores svigt overfor hinanden, men derimod får lov til at være os selv – også med de svigt, som vores liv indeholder.

Al tilgivelse handler om, at fremtiden bliver åbnet op. Åbnet op på en sådan måde, at fortiden får lov til at være fortid – mens det afgørende bliver fremtiden. Den fremtid, som vi har fælles med hinanden! Al tilgivelse handler om, at fortiden og de svigt, som vi har forvoldt ikke bliver det afgørende – men derimod den fælles fremtid, som vi skal dele – og det på trods af vores svigt. Al tilgivelse handler om, at vi har en fremtid sammen.

For det er jo sådan, Simon bliver tilgivet af den opstandne Jesus. Han får taget det tunge åg af sine skuldre, som navnet Peter eller klippe har været og får igen lov til blot at være Simon. Han får lov til blot at være sig selv.

Og det med at få lov til at være sig selv – det er en så afgørende pointe i kristendommen, at det ikke kan understreges nok.

For hvor er det lige i dagens samfund, vi får at vide, at vi blot skal være os selv? Hvor er det lige, at vi får taget det tunge åg af vores skuldre, som det jo er, hver gang vi får at vide, at vi skal forandre os til det bedre, for at andre kan elske os, for at andre vil have fælles fremtid med os? Hvor er det lige i dagens samfund, hvor så meget handler om, at vi skal optimere os selv og hele tiden blive den bedste udgave af os selv – at vi kan høre en modsat røst, som fortæller os, at vi

er gode nok, som vi er? Det er sikkert ikke mange steder – men ét er sikkert, sådan lyder det herinde i kirken.

Og derfor er det også den allerbedste gave, I forældre til Mason og Saga kan være med til at give dem begge i dag, når de om lidt bliver døbt. For heroppe ved døbefonten får de begge og alle os andre at høre, at Guds kærlighed også gælder dem og gælder dem, *præcis sådan som de nu er*. Så de altså hverken skal være på en bestemt måde eller bliver til noget bestemt her i livet – før Gud viser dem sin kærlighed.

Nej, det er tværtimod omvendt. De får begge hans ubetingede kærlighed *kvit og frit*, og ud af hans kærlighed er det forhåbentlig muligt for dem at turde tro på, at de er gode nok, som de er.

Og tænk en gang, hvilken forskel det kan gøre i deres liv – altid at turde tro sig gode nok, som de er - og tænk hvilken forskel det kan gøre for alle os andre, hvis vi også tør tro det samme; at vi er gode nok, som vi er. Måske kunne det gøre det samme, som det gjorde for Simon Peter; at han havde modet til at kaste det belastende navn af klippe af sig – for blot at være Simon og at det var godt nok – ikke bare i egne øjne og andres øjne - men også i Guds øjne!

Og fordi det også er muligt for os at tænke som Simon gjorde, så kan vi nu i fællesskab sige:

Lov og tak og evig ære være du vor Gud,
Far, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Thomas Gylnæs Nielsen

Risbjerg Kirke